

Zoetermeer **T**NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2020

Inhoud

Voorwoord	5
Het Westerpark	7
De geheimzinnige wereld	14
Dorpsstraat 10:46 uur	20
De grote ronde rode knop	26
De rode gloeiende ogen	30
Thrillerschrijvers top vijf	34
Longlist	35
Colofon	36
Mede mogelijk gemaakt door	37

Voorwoord

Een heel bijzondere editie van het Nederlands Thrillerfestival. Dat heeft natuurlijk alles te maken met het COVID-19 virus dat ons land in zijn greep houdt. Het betekent dat we naar creatieve en verantwoorde oplossingen hebben gezocht. En dat is gelukt! In het Zoetermeerse Stadstheater is genoeg ruimte om op voldoende afstand van elkaar te kunnen zitten en de prijzen uit te reiken. Heel bijzonder is dat er door RTV West én Zoetermeer Actief opnames van worden gemaakt. RTV West zendt deze op 31 oktober uit en na de thrillerweek komen de beelden van Zoetermeer Actief naar buiten!

De Scholieren Schrijfwedstrijd kon dus gelukkig ook dit jaar plaatsvinden en alle ingezonden verhalen werden gelezen en beoordeeld. Een hele klus, zo meldde de jury, omdat het niveau erg hoog is. Dat is fantastisch nieuws, net zoals het feit dat er dit jaar weer meer kinderen een spannend verhaal schreven. Wat heeft Zoetermeer toch veel schrijverstalenten! Van de mooiste en spannendste verhalen is ook dit jaar weer een boekje gemaakt, een boekje dat ook alle sponsors van het Thrillerfestival ontvangen. Realiseer je dus dat je de eerste stappen al hebt gezet om een beroemd thrillerschrijver te worden! Wat een eer om in dit boekje te staan!

In het Stadstheater staan op zondagmiddag 25 oktober nog meer prijsuitreikingen gepland. Van de Bronzen Vleermuis voor de beste debuutthriller, en natuurlijk ook de Gouden Vleermuis voor een auteur die al heel veel thrillers heeft geschreven. Nieuw dit jaar is de Gouden Lezersuil, bestemd voor een schrijver die door de lezers is gekozen. Kortom: als je doorgaat met schrijven, wacht ook jou misschien nog heel wat moois in je schrijvers toekomst!

Kijk op onze website www.nederlandsthillerfestival.nl ook eens naar onze digitale boekenmarkt, waar heel veel schrijvers zich voorstellen en waar je alle informatie over hun boeken kunt vinden! Ook alle verdere activiteiten in het kader van het Nederlands Thrillerfestival 2020 kom je hier tegen! Nu en in de komende periode.

Ik hoop jullie allemaal met jullie papa's en mama's en opa's en oma's te mogen ontmoeten!

Ria Oosterop

Voorzitter Nederlands Thrillerfestival

Het Westerpark

Zoë Hogeboom
De Klimboom

Thriller

Ik was op een vrijdagavond in het najaar aan het wandelen in het Westerpark met mijn hondje Max. Max is een Boomer en hij is twee jaar oud.

We wandelen hier elke dag. Het was al rond vijf uur 's middags en het was al een beetje aan het schemeren, meestal ben ik wel vroeger.

Max was lekker aan het snuffelen en af en toe gooide ik met een stok. Ineens zag ik Max niet meer, ik riep, ik floot maar Max kwam maar niet terug. Ik maakte me ongerust. Het duurde wel tien minuten voordat hij ineens weer uit de struiken tevoorschijn kwam. De lantaarnpalen waren al aangegaan en ik kon niet goed zien wat hij in zijn bek had, was het een tak of was het een grote dode rat?

Ik kon het echt niet zien en Max ging grommen als ik dichterbij kwam. Opeens voelde ik dat ik nog hondenkoekjes in mijn jaszak had en gaf hem het commando 'voet'. Max weet dat hij dan een koekje krijgt. En inderdaad daar was Max, hij zat

netjes naast me, te wachten op zijn beloning. Ik maakte hem eerst vast zodat hij niet meer weg kon rennen, toen pas gaf ik hem zijn koekje. Ik liep naar de plek waar Max 'dat ding' had los gelaten, ik moest Max echt kort houden, want hij wilde het weer pakken.

Ik schrok me dood. Het was een bot en best een grote, ik denk ongeveer 40 centimeter en er zat iets roods op. Wat was dat, zag ik dat nou goed? Was dat bloed?? Zo'n groot bot, dat kan toch niet van een dier zijn?

Beren hebben we hier niet en voor een wolf of vos is dit veel te groot. In de verte zag ik een groepje jongens in de bosjes lopen met vier grote, volle boodschappentassen. Ik verstopte me achter een boom, wat zouden die jongens op dit tijdstip nou nog in het bos te zoeken hebben? Ik was best wel een beetje bang geworden en besloot om met Max naar huis te gaan. Het was ook al erg laat geworden en dan wordt mijn moeder ongerust.

Toen ik thuis kwam bleken mijn ouders een avondje weg te zijn en mijn grote broer, Nick, paste op mij en mijn kleine broertje Jesse van tien. Dat was ik helemaal vergeten. Tijdens het eten vertelde ik aan Nick wat er was gebeurd in het Westerpark.

We besloten samen terug te gaan naar het Westerpark om te kijken wat die jongens van plan waren. Jesse moest van Nick thuis blijven, hij pakte voor Jesse een zak chips en een groot glas cola en gaf hem de opdracht om voor niemand open te doen en om niets te zeggen tegen papa en mama als

ze weer thuis kwamen. We gingen met de fiets, dan waren we sneller.

Toen we er waren was het heel erg donker, sommige lantaarnpalen deden het niet. Ik vond het best griezelig, ik ben helemaal geen held in het donker. Ik stoot altijd mijn hoofd of loop ergens tegen aan. We bonden onze fietsen vast aan elkaar met een kettingslot. Wat maakt dat een herrie als je stil wilt doen! We moesten op zoek naar het groepje jongens, waar waren ze gebleven? We liepen naar de plek waar ik ze voor het laatst gezien had. Maar daar zagen we ze niet.

We liepen een stukje verder en we waren vlak bij de schaapskooi waar we schrokken van een fietser die ineens uit het niets ons heel hard voorbij reed. Pff dat was schrikken, we waren bijna aangereden.

Opeens roken we een brandlucht en we gingen kijken waar het vandaan kwam. Het was nog best wel een stukje lopen en we gingen van het pad af. Ineens zagen we vuur en we hoorden stemmen.

Vrolijke stemmen, ze hadden een hoop plezier met elkaar, maar wat ze zeiden konden we niet verstaan. We probeerden voorzichtig dichterbij te komen. Toen we er bijna waren hield Nick mij tegen en legde zijn hand op mijn mond zodat ik stil zou zijn. We zaten achter een hele dikke

boom. Nog steeds hadden de jongens ons niet gezien. Ze waren met zijn vijven, ik denk dat ze rond de 20 jaar waren, misschien wel studenten. Er zat 1 wat kleinere, dikke jongen bij, dat was de grappenmaker want iedereen moest lachen als hij wat zei. Er zaten drie jongens bij het kampvuur, de andere twee waren druk bezig met rommelen in de boodschappentassen. Er waren er nog maar twee, de andere twee tassen zag ik niet meer. Misschien waren die al leeg. De jongens schenen af en toe met hun zaklamp onder hun gezicht en maakten daarbij enge geluiden en hadden de grootste lol.

De twee jongens die met de tassen bezig waren haalden er lappen stof uit en liepen een stukje verderop naar een donker stukje. Toen ze hun zaklamp aandeden zag ik het hangen, ik schrok me dood en kroop weg bij Nick. Had hij het ook gezien? Hij hield zijn hand weer over mijn mond en fluisterde weer dat ik stil moest zijn. Hij keek een beetje boos. Ik fluisterde tegen Nick dat we weg moesten gaan en de politie moesten bellen. Maar Nick wilde blijven kijken en ik durfde niet alleen weg te gaan. Toen ik weer durfde te kijken zag ik dat de kleden erover heen werden gehangen. Ik begreep niet dat ze aan het lachen waren. Een skelet dat in de boom hangt aankleden? Ik vond het niks en wilde weg rennen, maar toen ik dat deed struikelde ik over een tak en gaf ik een gil van schrik.

Nick en ik renden weg, we waren bang. De jongens waren ineens stil, ze hebben ons toch niet gehoord? We renden zo hard als we konden, maar welke kant moesten we op? We zagen niet waar we liepen, we herkenden niks. Waar was die stomme schapenkooi nou? We doken weg achter struiken. We waren moe van het rennen.

Ineens stonden ze om ons heen, wat waren ze groot van dichtbij! Ze waren boos en vroegen ons wat we zo laat nog in het bos deden. Die kleine dikke jongen vroeg aan Nick wat we gezien hadden. Stotterend vertelde hij over het skelet en dat dat echt alles was wat we gezien hadden. Nick vroeg of de jongens ons wilden laten gaan en dat we niets zouden zeggen, tegen niemand. Alle jongens begonnen heel erg hard te lachen. We snapten er niets van.

De kleine dikke jongen heette Sam en hij stelde zijn vrienden voor. Kees, Jochem, Siem en David. Ze waren bezig om spullen klaar te zetten om een grap uit te halen met een andere vriend, Levi. Ze zouden die nacht in het bos slapen en Levi zou pas later komen. De bedoeling was dat Levi in zijn slaapzak een bot zou vinden onder het nepbloed. En als Levi dan geschrokken uit zijn tent kwam dan zou daar het skelet hangen. Ze waren alleen het bot kwijt geraakt en

konden het niet meer vinden. Ze halen wel vaker zulke grappen uit bij elkaar.

Nick en ik gingen weer naar huis. We waren opgelucht, dat was dus het bot wat Max eerder die avond gevonden had.

Juryrapport

Het Westerpark
Een bot en een skelet in ons
vertrouwde Westerpark. En
kunnen we dat groepje jongens
wel vertrouwen? Een vlot
geschreven verhaal dat de lezer
op het puntje van zijn stoel laat

Zoë Hogeboom

De geheimzinnige wereld

Julia en Alissa
De Regenboog

Thriller

Drrrrnnnnn ...!Drrrrnnnnn ...!

'Isabella! Sta op en zet die wekker uit, 'riep mijn moeder vanuit de keuken.

Ik stond op, maakte me klaar voor school. Ik droeg vandaag een lange donkerblauwe broek, donkergroen T-shirt en een lang zwart vest met op de rug 'trust' geschreven.

Ondertussen kwam ik aan bij school en ging ik naar mijn klas. Eerst hadden we biologie. Toen de bel ging zei de juf dat we alles moesten meenemen en naar huis gaan, omdat er vier lessen uitvielen. Dus had ik al mijn spullen gepakt en ging ik naar huis.

Toen ik bijna bij mijn huis was aangekomen had ik het gevoel dat iemand mij volgde. Mijn huis staat in het Stadshart Zoetermeer. Dat gevoel heb ik wel vaker, maar deze keer was het sterker. Toen stond ik voor mijn deur. De deur was op de een of ander manier open, terwijl ik er zeker van was dat ik hem dicht had gedaan, maar oké, misschien was ik het gewoon vergeten.

Ik ging naar binnen en zag dat in het hele huis alle kastjes

open stonden. Ik liep voorzichtig naar de woonkamer om te kijken of iets mist, maar alle waardevolle spullen stonden er nog, wat wel raar was. Een inbreker zou toch alle waardevolle spullen meenemen? Alle papieren uit de kast in de hoek waren overhoop gehaald. Ik was geschrokken en kon niet logisch nadenken en rende naar mijn kamer om mijn telefoon te pakken. Niet bedenkend dat er iemand in het huis nog kon zijn, maar gelukkig was niemand met een geweer tevoorschijn gekomen.

In mijn kamer rende ik naar mijn bureau om mijn telefoon te pakken, maar hij was er niet. 'SH*T ....! Waar is die telefoon nou!' zei ik geïrriteerd .

Ik keek rond en zag iets zwarts op m'n kast. 'YES daar is ie!' dacht ik.

Ik liep vlug naar mijn kast en pakte de telefoon op met trillende handen en belde mijn moeder.

'Kom op neem nou op,' zei ik. Ze nam niet op.

Ik ging zachtjes naar de keuken, alweer niet nadenkend om een mes te pakken voor als iemand hier nog was. Toen ik bijna bij de trap was had ik voetstappen gehoord en ging ik net zo zachtjes naar mijn kamer terug met in gedachten één ding: Nu moet ik hier weg.

Ik dacht aan het raam. Het was niet zo hoog dus kon ik gewoon springen en dan rende ik naar mijn moeder, omdat ze in Albert Heijn werkte dus dat was niet zo ver.

Opeens hoorde ik voetstappen voor mijn kamerdeur, en dook ik zo snel en stil mogelijk onder het bed. Toen ik onder

het bed lag en diegene in mijn kamer was, voelde het alsof ik geen adem binnen kreeg. Ik voelde me wel een beetje veilig omdat er veel spullen onder mijn bed waren en zo kon je mij niet zien vanaf elke hoek in de kamer.

Ik hoorde de voetstappen langzaam zachter en zachter worden in de verte. Toen ging mijn telefoon opeens af. Ik keek op mijn telefoon en zag dat mijn moeder belde en legde van onder mijn bed de telefoon er op.

Ik hoorde de kamerdeur met een ruk open geduwd worden alsof iemand er tegen aan schopte. Hij liep langzaam in de richting van mijn bed. Hij pakte de telefoon op en hing op. Toen weer hoorde ik hem langzaam weggaan. Toen de deur gesloten werd wachtte ik nog 10 seconden en kwam onder mijn bed uit, maar ik zag dat hij niet weg was.

Ik probeerde bij mijn raam te komen, maar hij greep me bij mijn arm en sleurde me naar de keuken en bond me vast aan de keukentafel. En hij schreeuwde: " Pak die koffer nou, anders duurt het te lang!!"

Een vrouw kwam tevoorschijn met een grote zwarte koffer, ze leek heel lang, ze had lang bruin haar met rode puntjes en had een rode jurk aan. Ze gaf de koffer aan de man en hij legde die op het aanrecht.

Hij opende rustig de koffer en haalde er een hele lange naald uit en een flesje met daarin een gekke zwarte vloeistof met een zilveren gloed. Hij stak de naald in het flesje. De vrouw nam het flesje met de naald over en zei: 'Dit gaat een beetje pijn doen.' Meteen stak ze de naald in mijn arm. De man

pakte een mes uit de koffer en sneed in mijn arm, meteen daarna kwam uit de snee zwart bloed.

De man zei met een diepe tevreden stem: 'Het is gelukt.' Daarna zei de vrouw: 'Er zijn wel een paar regeltjes, ten eerste je mag er met niemand over praten, regel twee ga niet iedereen die je ziet vermoorden en drie probeer geen geesten op te roepen.'

Ze fluisterden nog iets tegen elkaar, maar ik kon niets horen. Mijn zicht werd wazig en gehoor steeds slechter, daarna wist ik niet wat er gebeurde en volgens mij viel ik toen flauw. Op de een of ander manier bevond ik me in mijn kamer, terwijl ik echt wist dat ik in de keuken was. Ik stond op en wandelde opletend door mijn huis. Alles was normaal en lag op zijn plaats.

Ik wandelde terug naar mijn kamer en pakte mijn telefoon. Ik zag dat het 12 uur 's nachts was, ik was helemaal verbaasd, is mijn moeder wel thuis, zijn die enge mensen hier nog, droomde ik niet? Ik kneep in mijn arm en kreeg een sterk gevoel van pijn (sterker dan normaal.)

'Au!', zei ik half fluisterend. Opeens ging de deur van mijn kamer open met een rood zwarte gloed erachter. En kwam er een eng beest naar binnen. Hij/zij of het ging mijn kamer binnen, deed de deur dicht en stelde zich voor.

'Hallo ik ben Alastor.' zei hij met radio-interferenties in zijn stem.

'Ik ben jouw 'gids' in de onderwereld. En wie ben jij?'

Ik had echt geen idee wat ik moest zeggen.

Na een paar lange seconden zei ik: 'Ik ben Isabella.' Ik voelde de angst door mijn hele lichaam. Hij zag er echt eng uit.

Alastor had helemaal rood haar met zwarte puntjes, hij was onmogelijk dun en was helemaal rood gekleed met bruine broek en zwarte schoenen. Zijn huid was een soort van verrot.

'Leuke naam' zei hij.

'Wat doe jij hier, en hoe kom jij hier?' vroeg ik met een trillende stem.

Hij antwoordde: 'Weet je, dat maakt niet echt uit hoe ik hier kom.'

'Maar ik wil wel dat jij nu met mij mee gaat anders loopt dit verhaal heel slecht af.'

Alastor deed de deur open en zei:

'Nou waar wacht je nog op, ga naar binnen!'

Ik zette een stap richting de deur en opeens hoorde ik geschreeuw, bijna krijsend.

'Volgens mij is het nu tijd,' zei hij.

Hij klonk een beetje alsof hij iets verborg.

Ik zei met een trillende stem: 'Van wie is dat geschreeuw?'

Ik had niet eens mijn zin af kunnen maken toen ik een koude hand op mijn rug voelde die mij de deur in duwde.

Alles werd zwart en ik wist niet wat er gebeurde.

Juryrapport

De geheimzinnige wereld
Een geheimzinnige achtervolger
en mysterieuze inbraak zijn de
voorbode voor nog iets veel
engers. Het verhaal wordt steeds
spannender en je eigen
verbeelding doet daar nog een
schiepie bovenop.

Julia en Alissa

Dorpsstraat 10:46 uur

Isra
De Regenboog

Thriller

Het was koud en midden in de nacht. Je kon de wind horen waaien. Opeens hoorde ik geschreeuw... ik liep erop af. Heel lang. Maar ik gaf niet op dus rende heel hard. Ik was beland in de Dorpsstraat. Ik zag bloed maar ik wist niet zeker of het bloed was. Ik zag mensen in een kring helemaal omsingeld. Ik kon het niet goed zien. Het was al laat, dus ik ging naar huis.

Onderweg dacht ik na wat ze konden doen.

Maar ik wist het niet dus ik besloot om morgen weer naar de Dorpsstraat te gaan. Stilletjes sloop ik naar binnen. Je hoorde de vloer kraken. Ik legde voorzichtig de sleutels op tafel. En opeens zag ik mijn moeder voor me staan... Oepss... ze leek slaperig. Maar niet

echt en ze leek verdrietig.

Dus ik sloop voorzichtig langs haar. Ze hield me tegen. Maar ze zei letterlijk niks. Dat was vreemd. Opeens zei ze: 'de plek Dorpsstraat om 10: 46 uur is de do do dood.'

'Mam, mam, mam wat is er?'

Ze gaf geen antwoord.

'Mam, mam, mam!' Ik schudde haar zachtjes door elkaar en toen werd het doodstil...

Ik besloot om te gaan slapen. Er was iets vreemds aan de hand maar ik wist niet wat.

Kan mijn moeder iets met dat geluid te maken hebben?

Nee, nee, nee dat kan mijn
moeder toch niet
zijn.

De volgende
dag ging ik
naar de
badkamer.
Ik zag bloed
en zwarte
kleden. Het
was heel

verdacht. Maar nee,
nee, nee. Mijn moeder kan er

niets mee te maken hebben.

Op school was het normaal. Wel werd gezegd dat Bart, mijn beste vriend, vermist werd.

Ik dacht dat het een grap was. Op het einde was er iets raars aan de hand. Weer zo'n groepje, allemaal zwart gekleed.

Van top tot teen. Ik vond het verdacht, maar andere mensen niet en die liepen gewoon door.

Uit het niets kwam mijn moeder precies uit die richting waar het groepje stond me ophalen. Mijn moeder haalt me nooit op. Raar toch? Maar ja, misschien was er wat belangrijks.

'Mam, wat is er?'

'Oh niks ik kwam langs en ik dacht ik kom je ophalen. Leuk toch?'

'Ja, heel leuk' zei ik bevreemd.

Die avond keek ik door het raam naar buiten. Er was een zwarte auto. De deur klapte dicht, de lampen gingen aan. En de auto reed weg. Ik kon niet zo goed zien wie in de auto zat.

Ik pakte mijn fiets en achtervolgde de auto. De auto stopte bij de Dorpsstraat. Ik

legde rustig mijn fiets aan de kant. En schilde achter de auto. Ik kon mijn ogen niet geloven.

HET WAS MIJN MOEDER

DIE UIT DE AUTO

STAPTE. Ze gaf een envelop. Volgens mij zit er geld in. En toen

zeiden ze: 'We gaan het aan niemand vertellen en vooral niet aan Sam.' Dat was ik. Maar wat gaan ze niet vertellen aan mij en anderen? Ik wou het weten maar hoe?

Ik pakte mijn fiets en reed naar huis. Mijn moeder was inmiddels thuis.

Ik zei : 'Waarom?'

Ze zei: ' Wat waarom?'

' Wie heb je vermoord?'

Ze was bang en geschrokken. ' Ik heb niemand vermoord! En het is laat, ga slapen. '

'Ik ga echt niet slapen als je niet vertelt wie je hebt vermoord.'

'Wat? Ik heb niemand vermoord maar hoezo denk je dat?'

'Door de kleren in de badkamer, je stond stil en je zei dood om 10:46, kwam naar mijn school en je gaf geld aan een groepje. Zeg het gewoon!'

'Ik was het niet. Ik ga slapen.'

'Maar ik niet totdat je het zegt.'

'Dan niet! Doe!' en ze klapte de deur dicht.

Mijn vader was op zijn werk. Want hij werkt in de nacht.

De volgende dag op school was Bart er nog steeds niet. Ze zeiden dat Bart nog steeds werd vermist.

Ik dacht dat hij aan het spijbelen was en besloot na school hem te bezoeken. En te gamen met hem. Bij zijn huis klopte ik op de deur.

Zijn moeder deed open en ik vroeg of Bart er was.

Ze zei: ' Hij wordt vermist!' En toen begon ze te huilen.

Ik zei dat ik hem ging zoeken. En dat deed ik. Drie uur lang zocht ik hem overal maar ik vond hem niet.

Ik besloot om naar huis te gaan. Thuis was mijn vader er. Hij was in gesprek met mijn moeder en ik luisterde stiekem mee.

Mijn moeder zei: 'Hij weet het.'

'Weet hij dat ik er ook bij zit?'

'Nee.'

'Oh gelukkig. Hebben ze ontdekt dat het nepgeld is?'

'Nee nog niet, maar heb je de koffers ingepakt?'

'Ja, wanneer vertrekken we?'

'Straks.'

Zit mijn vader er ook nog bij...

Ik ging naar binnen. Ik deed alsof er niets aan de hand was.

En ik zei: 'Hoi, sinds wanneer ben jij thuis?'

'We gaan op vakantie.'

'Oh leuk, maar waarom?'

'Leuk he?'

'Ja! Okee maar gaan we op vakantie?'

Toen werd er op de deur geklopt....

Juryrapport

Dorpsstraat 10:46 uur

Als je zelfs je moeder niet kunt
vertrouwen, wie dan wel? Geld,
leugens en een open einde slepen
de lezer mee in dit bloedstollende
verhaal.

De grote ronde rode knop

Isa Owusu
Prinses Margrietschool

Thriller

Amy liep over straat, het was al donker aan het worden. Ze wou snel naar huis dus ging ze steeds sneller lopen. Haar passen werden groter en groter, ze kreeg het gevoel dat er iemand achter haar aan liep. Ze keek achter zich en zag daar iets, iets wat ze nog nooit gezien had.

Het was een gedaante, helemaal in het zwart.

Ze was er nog niet helemaal over uit of het nou een mens was maar wat ze wel wist was dat het dichterbij kwam. Ze deinsde achteruit. Ze waren nog maar een paar meter van elkaar vandaan Ze wou gillen maar er kwam geen geluid uit haar keel en ze wist niet wat ze moest doen. Het enige waar ze aan dacht was... weg rennen.

Ze rende het steegje uit, de andere in over het plein. Een park in en ze durfde niet te stoppen. Ze stopte pas toen ze helemaal op was.

Ze kon niet meer, ze keek om zich heen en ze zag de gedaante niet meer, maar waar was ze? Het enige wat ze zag waren bomen en struiken, ze had geen idee wat ze moest doen. Ze liep een stukje verder, het was pikdonker, ze bleef even stil staan.

Ze hoorde voetstappen, die kwamen steeds dichterbij.

Amy wist niet meer wat ze moest doen, ze was nog aan het hijgen van de achtervolging van de zwarte gedaante. Ze hoorde de bladeren ritselen, hij kwam steeds dichterbij. Ze keek om zich heen, ze zag nergens wat bewegen, ze probeerde te luisteren waar het vandaan kwam maar ze had geen idee.

Ze liep een stukje verder en hoorde de voetstappen niet meer. Ze was zo moe, ze zag een bankje en ging erop liggen en ze was weg. Ze sliep niet lang en toen ze wakker werd was ze even vergeten wat er was gebeurd.

Ze keek om zich heen waar ze was, maar het leek wel of ze op de Noordpool was.

Ze zag alleen maar sneeuw om zich heen. Was ze echt op de Noordpool? Toen zag ze een heel groot raam. Ze liep er op af en keek naar beneden.

Wat was ze hoog! Ze keek uit op een heel groot park. Waar was ze? Toen draaide ze zich om en schrok zich rot: er stond een man achter haar. Ze had hem niet horen aankomen en hij bleef haar maar aanstaren. Amy wist niet wat ze moest doen.

Na vijf minuten die een eeuwigheid leken te duren begon hij te praten.

Met een lage harde stem zei hij:

‘Hallo meisje’.

Amy antwoordde met ‘hallo’. De man hoorde aan haar stem dat ze bang was.

‘Voor mij hoeft je niet bang te zijn, ik ben geen wezen.’

Ze vroeg aan de man ‘waarvoor moet ik dan bang zijn?’

De man begon vijf minuten lang te lachen en toen hij

eindelijk klaar was begon hij te praten. 'Ik heb je naar Snowworld gebracht omdat ik wist dat jij me kon helpen. En niet alleen mij maar heel Zoetermeer, Amy.'

Amy werd opeens bang. Hoe wist hij haar naam en wat wist hij nog meer van haar? Hij begon weer eng te lachen en nam haar mee naar een grote kamer met sleeën en skies. Waarschijnlijk de opslagruimte van Snowworld dacht Amy.

Tussen alle spullen stond een grote kist. Het leek wel een tijdmachine.

De man ging erin en trok Amy met zich mee. Al heel snel ging het deksel weer open.

'We zijn gewoon op dezelfde plek', zei Amy verbaasd.

'Ja, dezelfde plek maar niet dezelfde tijd. Kom mee!'

Amy liep achter hem aan naar buiten en begon te gillen. Er liepen allemaal aliens! Wel miljoenen!

Amy vroeg angstig: 'Wat zijn het en wat doen ze hier?'

De man antwoordde 'Deze lopen over drie uur in heel Zoetermeer rond als jij het niet stopt' 'Wat moet ik doen?' vroeg Amy.

'Jij hoeft alleen maar naar het puntje van die berg. Daar zit een knop, een grote ronde rode knop als jij daarop drukt dan zal het niet gebeuren.

Je hebt nu nog maar 2 uur en 59 minuten. Veel succes' De man was opeens verdwenen. 'Oh nee', dacht Amy, 'Wat nu?'

Juryrapport

De grote ronde rode knop
Een zwarte gedaante in een
donker steegje jaagt Amy de
stuipe op het lijf. Durf jij verder
te lezen? Of zelfs de grote, ronde
knop in te drukken?

Isa Owusu

**EERVOLLE
VERMELDING**

De rode gloeiende ogen

Stijn Schotgerrits
De Baanbreker

Thriller

Joeri en Mark willen al heel lang een keertje naar de stad en vandaag is het zover.

Joeri wordt gebeld door Mark. Joeri zegt: 'Hey Mark, ben je klaar om te gaan?' Mark zegt: 'Ja heel erg, zullen we afspreken bij jou thuis?' Joeri zegt: 'Oké tot zo!'

Vijf minuutjes later hoort Joeri de deurbel. Hij rent naar beneden en doet de deur open. Daar is Mark. Joeri zegt Mark gedag. 'Ik pak mijn fiets, wacht jij even?'

Tien minuten later op het fietspad komt Mark's veter tussen de trappers. 'Stop' zegt Mark heel hard. Joeri stopt meteen en vraagt Mark wat er aan de hand is. 'Mijn veters zitten tussen mijn trappers, heb je even?' zegt Mark. 'Natuurlijk', zegt Joeri. En terwijl Mark zijn veters uit de trapper probeert te krijgen ziet Joeri opeens gloeiende ogen hem aankijken. Joeri's ogen waren aan het branden en hij weet niet wat hij moet doen. Hij kijkt weg en....de ogen waren opeens weg! Hij vraagt paniekerig: 'Mark, zag jij dat ook?' 'Wat?' vraagt

Mark. 'Ik was gewoon bezig met mijn veter'. Een beetje geschokkeerd rijden ze verder.

Even later zijn ze in het Stadshart. Joeri geeft Mark een high five. 'Eindelijk, we hebben het gehaald!' Dan zijn ze bij de fietsenstalling. Maar opeens dacht Joeri weer aan die rode gloeiende ogen en kreeg heel erge hoofdpijn. Hij zag een schim in de verte en hij hoorde wel duizenden stemmen in zijn hoofd zeggen: 'Kom naar ons' en alles werd zwart. Hij viel flauw.

'Joeri, Joeri!?' hoorde hij Mark zeggen. Joeri's ogen gaan langzaam open en hij ziet witte pakken en een bezorgde Mark. En Mark zegt: 'Oh oh Joeri, wat was er gebeurd?' En Joeri kon zich niet veel herinneren, maar hij kon die rode gloeiende ogen maar niet vergeten.

Mark zegt opgelucht: 'Ik ben zo blij dat je weer wakker bent!' Joeri zegt stotterend: 'Ik weet niet wat ik zag, het enige wat ik zag waren rode gloeiende ogen'.

Opeens begonnen de lampen te flikkeren en de artsen worden bang en zeggen: 'Zeg nooit meer 'rode gloeiende ogen'', en ze rennen de kamer uit. Mark zegt lachend: 'Wat een dagje in het Stadshart, hè?' Joeri moet stiekem ook wel lachen, maar hij weet wel dat het eigenlijk geen goede zaak

was. Mark vindt het eerlijk gezegd slimmer om naar huis te gaan, maar Joeri vindt dat ze moeten blijven. 'We zijn hier gekomen om een dagje met de boys door de stad te lopen, dus dat gaan we doen'.

Later krijgt Joeri wel heel veel trek. Toevallig zien ze de McDonald's. Joeri loopt er meteen naar toe. 'Kom je nog, Mark?' vraagt hij.

Na een heerlijk maal gaan ze weer naar buiten. Ze lopen langs allemaal steegjes. Joeri zegt: 'Hey Mark, moet je zien! Gucci!' Hij kijkt om zich heen: 'MARK?' Joeri raakt in de stress. 'MARK!' schreeuwt hij zo hard als hij kan en hij begint te huilen. Opeens ziet hij de rode gloeiende ogen weer en hij krijgt knallende hoofdpijn. Hij schreeuwt: 'Stop!' Dan hoort hij weer duizenden stemmen en ze schreeuwen in zijn brein. Hij schreeuwt: 'Waarom? Alle mensen om mij heen verdwijnen'. Joeri rent, hij rent tot hij niet meer kan en zijn ogen branden. Het voelt alsof hij uit elkaar wordt gescheurd en hij hoort Mark in zijn hoofd zeggen: 'Het is allemaal jouw schuld!' Hij ziet Mark voor zich staan. 'Mark?' vraagt Joeri. Mark zegt: 'Het is allemaal jouw schuld!' En Joeri valt in het niets. Alle stemmen houden op en hij heeft geen hoofdpijn meer. Hij ziet geen Mark meer, het enige waar hij aan kan denken zijn de rode gloeiende ogen.....

Juryrapport

De rode gloeiende ogen

Enge, rode ogen, rare stemmen en flikkerende lampen. Wat is er met Joeri's vriend Mark aan de hand? En wat gebeurt er met hemzelf?

**EERVOLLE
VERMELDING**

Stijn Schotgerrits

33

Thrillerschrijvers top vijf van 2020

1. **Zoë Hogeboom, De Klimboom
Het Westerpark**
2. **Julia en Alissa, De Regenboog
De geheimzinnige wereld**
3. **Isra, De Regenboog
Dorpsstraat 10:46 uur**
4. **Isa Owusu, Prinses Margrietschool
De grote ronde rode knop**
5. **Stijn Schotgerrits, De Baanbreker
De rode gloeiende ogen**

Thrillerschrijvers top vijf

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel *nét* niet hebben gehaald (in willekeurige volgorde) :

- **Abygail Macnack**, Prinses Margrietschool
'Ik ben nooit niet bang'.
- **Daan Nota**, De Saffier
'De watertoren'
- **Destiny van Nierop**, IKC Klimboom
'Kamp'
- **Jasmijn Jansen**, Prinses Margrietschool
'De magische spiegel'
- **Seb Roelen**, Prinses Margrietschool
'De heksen'

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.

Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Nina Erdtman
Shula Chisukulu
Puck Meinders
Joyce Maltha
Monica Hallegraeff
Annemieke van Doorn
Esther Holstege

Fotografie: Stach Redeker

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: Tekst & Thema Zoetermeer

Oplage: 750

MAX

JUST | Notarissen

 CULTUUR
FONDS
ZOETERMEER

 MKZ
metaalbewerking

Fonds 1818

ThrillerAcademie

NATIONALE

WAARBORG

SCHOLTE VERHUIS GROEP
EUROMOVERS
EUROPEAN MOVER PARTNERSHIP

gemeente
Zoetermeer

WIJNKAMP
& KEULERS
FISCAAL
JURISTEN

erasmus
college

FLORAVONTUUR
PROMOTIE
ZOETERM

Rabobank

T NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL

